

ლელა სამნიაშვილი

ავტოკლოთ

2017-2021

გამომცემულია ინტელექტუალური
თანილისი

რედაქტორი
ნატო გორდელაძე

დამკაბადონებელი
ირინე სტროგანოვა

გარეკანის დიზაინერი
ილია ხელაია

მხატვარი
მართა გეთიაშვილი

ISBN 978-9941-31-370-7

© ლელა სამნიაშვილი, 2021
© გამომცემლობა „ინტელექტი“, 2021

ავირეპლოთ

მოტივი

რადგან ვერ გნახე უკეთესი თავშესაქცევი –
ამ აფეთქებულ სამყაროში სტრიქონს ჩავცქერი.
მეტი აზარტით მსხვილ ბანკნოტებს და ბანქოს დასტას
ჩაყურებს ბევრი, მაგრამ ლექსი ძვალ-რბილში ატანს.
თავის დროს უცდის, რომ მოვძებნოს, აგეავიატოს.
მისთვის არც ადრე არ არსებობს და არც გვიან. დროს
ითვლის პირველი ბგერიდან და თანხმოვანს, ხმოვანს,
ყველა ამბავს და უამბობას, რაც უსახსოვრა –
ერთმა გონებამ – ყველა შემდეგს – იბეჭდავს სწრაფად,
სულსწრაფად, ვიდრე მელოდიას გაჰყვება ძაბვა.
და თავისთავად ჩნდება რიტმი, ეწყობა პაზლი
და აქაც მხოლოდ აზარტია მთავარი აზრი.
ტყვია-წამალი, შაშის დაფა, ფქვილის საცერი –
უთვალავია ალბათ მსგავსი თავშესაქცევი,
მაგრამ სტრიქონი მოვძებნე და ისე ჩავცქერი,
თითქოს ეს არის – დასარჩენი და გასაქცევი.

ინფორმაცია

იყო ედემშიც კარანტინი –
იტევდა მხოლოდ ადამს და ევას.
ვაშლის მოკბეჩა – ღალატივით,
იმ ღალატში გველის გარევა
და უხილავი ავატარი –
მათ თავზემოთ – ღმერთი მრისხანე,
მხილველი – უკვე ავად არიან,
უკვე შხამის ნაყოფს ისხამენ, –
გაფრთხილებაა პირვანდელი –
სიტყვის კანში რომ ვერ ეტევა.
დღესაც გავყურებთ პირბადიდან –
იმ კარანტინს უცხო ედემად.

ავირეკლოთ

როგორც ფუტკარი თაფლის კეთებაში
და ჩიტები – ფრენის ტრაქეტორიაში, –
ჯვარცმაში დახელოვნებული იბადება ადამიანი.
გვაჭედებენ. და ჩვენც ვაჭედებთ.
ამიტომაც ვიცანით ქრისტე,
მხოლოდ მაშინ, როცა ჯვარცმის უფლება მოგვცა
და გახდა ერთი ჩვენთაგანი
და გადაფარა ყველა ღმერთი, ვისი სხეულიც
შეუვალი იყო ჩვენი ლურსმნებისათვის.
და უფლება – ჩვენი სულების განკითხვის –
ტანჯვით გამოისყიდა.
სამართალი ითხოვდა ამას.
და ჯოჯოხეთის ცეცხლმა შთანთქა ძველი ჰადესი.
და ვალიარეთ –
ტკივილი არის უზენაესი –
შიმშილიდან ამოზრდილი,
დატოტილი, გადაჯაჭვული ყველა ნერვულ დაბოლოებას.
სამყაროში მისი ძალით დავბორიალებთ
და შიმშილის სახელით ვკლავთ ყველაფერ ცოცხალს
და არც ერთი მოძღვარი არ განიკითხავს

მშიერს, რომელმაც ბოცვერს გამოჭრა თბილი ყელი.

და არც მაძღარს.

და ვხვეწით უკვდავ კულინარიას.

და ეყრება სააღდგომო ბატკანს მარილი –

გემოვნებით, რომ კურთხეული კრისტალები

ზედ დაადნეს ყველა ჭრილობას.

ამ გემოს ძალით დაიხვეწა იარალი და ფანტაზია.

თუმცა მდიდრული რესტორანი

და ღარიბული სამზარეულო –

ერთჯერადი კერძისათვის ირჯება დღემდე.

ყველა მშიერი იმსახურებს,

ღირსეულად დანაყრდეს,

ბოლო სამსჯავროზე ვიდრე წარდგება.

ესეც ჯვარცმისთვის მზადებაა.

თუმცა მაინც დგება ის დრო,

რაღაც უცნობი ინერციით

სხვისი შიმშილი რომ ხდება ჩვენთვის უპირატესი.

და ბავშვებსაც ამდენი ხორცით

ვუვსებთ, ვუვსებთ კრიალა ხახებს,

რომ მომავლისკენ გადავტყორცნოთ ჯვარცმის ხელობა,

ან იქნებ, ვცდილობთ,

ასე მაინც დავივიწყოთ ჩვენი შიმშილი

და მერცხლები ავირეკლოთ –

ერთ სეზონში რომ ასწრებენ

დაბუდებას, თავგანწირვით მოძრაობას

ბარტყების ღია ნისკარტებისკენ

და გადახვეწას – უხილავი მიწებისაკენ.

ავტო-კინოთეატრი

ამ ქალაქის მიტოვება წეტა რატომ გინატრია –
აღარც გახსოვს, გიწყდებოდა მოთმინების ძაფი რატომ –
ცა ფილმია და საცობი – ავტო-კინოთეატრია –
მიიწევენ მანქანები და ქალაქის საბინადრო –
მანქანებში შეყუული – ცას გაყურებს საცობიდან.
მზის ჩასვლაა – მომენტია – ალისფერთან შეჯვარება –
ლურჯის. და ეს ფართო კადრი – ვიდრე სცენას აეცლება –
აღარავის – აღარსაით – წუთით – აღარ ეჩქარება.

ოლიმპიადა

სამყაროს ოთახს ვინ დაალაგებს,
ბატონ-პატრონი როცა მტვერია
და მტვრის მაჯებს და თითის ფალანგებს
თავისი ძვლები დაუმტვრევია
ყველა კენჭით და ასტეროიდით.
ჩვენ კი ვუმართავთ ოლიმპიადებს
საკუთარ თვალებს, ვავსებთ მოედნებს,
რომ დავინახოთ რამე დიადი –
ილეთი, თუნდაც მცირე რეკორდით
გავცდეთ ჩვენს თავებს. ვირჩევთ ფალავნებს
და ბოლო წამი ისევ ექოა –
გამარჯვებულებს რომ აავადებს
ოქროთი, ხოლო დამარცხებულებს
სულ წყალში უყრის, რაც უწვალიათ
ბოლო წამამდე, თითქოს ვერცხლიც კი
ქვიშაა, თითქოს ერთი წამია –
რაც აიწონის მთელ დროს – მანამდე
და წამის გარდა – ქრება უკვალოდ
რაც იყო, თუნდაც თავს ვუმალავდეთ,
რომ ძველ თავებსაც თავი ვუკარით

მტვერში – ამ ერთი წამის იმედით,
ბოლო იმედიც თან რომ წაილო,
თითქოს ფალავნის ყველა ილეთი
გადალეჭილი მითი არ იყოს.

კარიერები

კარიერა და კარიერი –
ორი ორმო – წალმა-უკულმა –
ერთნაირად დამძიმებული –
ჩინოსნებით და მეშახტეებით –
ერთი გრძელი გვირაბია,
ძველი გვირაბი.
თუნდ ჩირალდნები გამოკიდეთ,
თუნდაც ჭალები,
თუნდ წერაქვები მოიმარჯვეთ,
თუნდ ეკრანები –
ვინ გააღწევს ამ ორმოდან სამშვიდობოს,
რომელი ბრგე მემალაროე,
წლებსა და მიწას შორის ძვლები ვისაც ელევა,
რომ პური დადოს მაგიდაზე ყოველ საღამოს
და მოკლე ძილში დააღწიოს თავი
მკვებავ და მკვლელ მაღაროს,
ან რომელი პიჯაკოსანი,
ჩაფრენილი თოკის კიბეს,
უხილავმა ხელმა მისთვის რომ ჩამოუშვა,
და ცდილობს, ცდილობს,

მის თავს ზემოთ გამოკიდული
ფეხსაცმლის წვეტი აიცილოს,
წინ წაიწიოს, დაიცვას ტემპი.
დანარჩენებმა ჰორიზონტი გამოვიგონეთ,
მზის ამოსვლას და ჩასვლას შორის გავავლეთ ზოლი
და მივაშტერდით,
კარიერის შუაგულში დავტკეპნეთ მიწა,
დავიჯერეთ, რომ არსებობს ზემოთ და ქვემოთ,
რომ შეიძლება გქონდეს სახლი და მომავალი
ამ წმინდა კუპრით სავსე ორმოში,
რომ ფართოვდება შეუმჩნეველი, დიდი სისწრაფით
და ნახშირი და ალმასი მის ღუმელში თანაბრად იწვის.

ალკატრასი

ჩაკეტილია ეს სამყარო სულებისათვის.

ეს ალკატრასი არ იკარებს შემთხვევით თვალებს.

ახალმოსულებს ძველებში რომ ურევს – ის არის

„განგების ხელი“. თავგაპარსულ ახალმოსულებს

ხვდებათ კედლები. რამდენიმე სათნო პატიმარს –

გულში ჩაუკრავთ. მერე – ეზო, საკანი, ეზო.

ფილოსოფიურ ტატუებად ზედ ახატიათ –

ვის ვინ უყვარდა, ვის როდის და სად რა მიეზღო.

მათ შორის ღმერთიც გამოკრთება. ზედამხედველებს

დღის განრიგი აქვთ უფრო მძიმე, ვიდრე პატიმრებს –

გამოწერილი აქვთ დილიდან ოთხი კედელი,

თვალის მოხუჭვას ზეზეურად ვინ აპატიებთ.

ისევ საკანი. ისევ ეზო. მზით თუ უმზეოდ.

დრო, ძვლების გავლით, ამ ციხესაც არქმევს მუზეუმს.

დირიჟაბლი

მოდი გავექცეთ ამ ქვეყანას – მძიმეს, უანგიანს,
ძველი მილებით სავსეს, ძველი სახურავებით,
ხოლო ევროპა ვარდისფერი დირიჟაბლია
და გაგვაქროლებს ცხოვრებაში, ცაში, მცუნვარე
ბედნიერების შუაგულში.

თუმცა, მეტია

მსურველი, ვიდრე დირიჟაბლში ერთად ეტევა.
თუ მაინც მზე გვსურს, დაუინებით, წავიდეთ, მოდი,
გავიქცეთ სადმე აფრიკაში, ვნახოთ სავანა
თავისი ვრცელი თვალისჩინით და ხალხის მოდგმის
მწარე წყურვილით, ჭაბურღილით,
ფეხით სავალი
კილომეტრებით, და საკუთარ თვალებს ვაჩვენოთ –
შეიძლებოდა სახურავის შეცვლაც, დარჩენაც.
მოდი, ვეძებოთ ჩამარხული ბრილიანტები,
რომლებსაც თხრიან ბავშვები და მათი ციმციმი
ლამაზ ქვეყნებში ლამაზ ქალებს ბრწყინვას მატებენ,
ვიდრე ბავშვები ნეპებიდან ვერ იცილებენ
შიმშილს სიზმრებშიც.
სხვა სიზმრებში კაშკაშა დღეა

კუნაპეტშიც და ქვები ისევ ბრმა თვალებს თხრიან.
მოდი, გავექცეთ
მიწის ბელტებს, ტკივილის ბელტებს,
რომლებსაც ვინმე სხვა მორწყავს და ვინმე უწამლებს,
საკუთარ თავებს ამისათვის ვერ გავიმეტებთ,
გავყვეთ ოცნებას, გავყვეთ პროგრესს, გავყვეთ უსწრაფეს
ცვლილებას,
თუნდაც დარჩენილა მიწაც, პლანეტაც
ამ დირიჟაბლის მიღმა,
ასე ცალკე, გარედან.